

3. Mocht ook onder de hiervoor genoemde voorwaarden het tijdstip van de inschrijvingsaanvraag doorslaggevend zijn:

Moet het merk reeds dan nietig worden verklaard, wanneer niet duidelijk is en niet meer opgehelderd kan worden of het merk op het tijdstip van de inschrijvingsaanvraag als gevolg van het gebruik dat ervan is gemaakt onderscheidend vermogen heeft verkregen? Of is voor nietigverklaring vereist dat degene die om nietigverklaring verzoekt, aantoont dat het merk op het tijdstip van de inschrijvingsaanvraag geen onderscheidend vermogen heeft verkregen als gevolg van het gebruik dat ervan is gemaakt?

(¹) Richtlijn 2008/95/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 oktober 2008 betreffende de aanpassing van het merkenrecht van de lidstaten (PB L 299, blz. 25).

Hogere voorziening ingesteld op 25 april 2013 door Kalliopi Nikolaou tegen het arrest van het Gerecht (Tweede kamer) van 20 februari 2013 in zaak T-241/09, Nikolaou/Rekenkamer

(Zaak C-220/13 P)

(2013/C 189/19)

Procestaal: Grieks

Partijen

Rekwirante: Kalliopi Nikolaou (vertegenwoordiger: V. Christianos, dikigoros)

Andere partij in de procedure: Rekenkamer van de Europese Unie

Conclusies

— het arrest van het Gerecht van 20 februari 2013 in zaak T-241/09 vernietigen en de zaak voor afdoening terugverwijzen naar het Gerecht;

— verweerster verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

— Rekwirante stelt dat het arrest van het Gerecht van 20 februari 2013 juridische beoordelingen bevat die kennelijk voorschriften van Unierecht schenden en verzoekt om vernietiging.

— Volgens rekwirante moet het bestreden arrest worden vernietigd wegens schending van grondrechten en beginselen van het recht van de Unie, onjuiste uitlegging en toepassing van het recht van de Europese Unie alsmede onbevoegdheid van de rechter. Zij voert met name de volgende grieven aan:

— in de eerste plaats, schending van de onschuldpresumptie;

— in de tweede plaats, schending van het beginsel van loyale samenwerking met het Tribunal d'arrondissement de Luxembourg, zoals neergelegd in artikel 4, lid 3, VEU;

— in de derde plaats, onbevoegdheid van de rechter;

— in de vierde plaats, onjuiste uitlegging en toepassing van de voorwaarden voor niet-contractuele aansprakelijkheid volgens het recht van de Unie en van besluit 99/50 van de Rekenkamer.

Beroep ingesteld op 25 april 2013 — Koninkrijk der Nederlanden tegen Europese Commissie

(Zaak C-223/13)

(2013/C 189/20)

Procestaal: Nederlands

Partijen

Verzoekende partij: Koninkrijk der Nederlanden (vertegenwoordigers: M.K. Bulterman, J. Langer, gemachtigden)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

— Primair: nietigverklaring van verordening (EU) nr. 93/2013 van de Commissie van 1 februari 2013 tot vaststelling van uitvoeringsbepalingen van verordening (EG) nr. 2494/95 van de Raad inzake geharmoniseerde indexcijfers van de consumptieprijzen, wat de vaststelling van indexcijfers van de prijzen van door de eigenaar bewoonde woningen betreft (PB 2013, L 33, blz. 14) voor zover artikel 4, lid 1, van verordening 93/2013 niet van de rest van de bepalingen van deze verordening kan worden gescheiden.

— Subsidiair: nietigverklaring van artikel 4, lid 1, van verordening 93/2013.

— Veroordeling van de Commissie in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Middel 1:

Schending van artikel 5, lid 3, van verordening 2494/95 (¹) dan wel de rechtspraak van het Hof, omdat op grond van artikel 4, lid 1, van verordening 93/2013 Eurostat wordt aangewezen als entiteit die een juridisch bindende handleiding opstelt en niet de Commissie als EU-instelling.

Middel 2:

Schending van artikel 338, lid 1, VWEU door in artikel 4, lid 1, van verordening 93/2013 voor de samenstelling van statistische informatie gebruik te maken van een handleiding en niet van één van de rechtsinstrumenten opgesomd in artikel 288 VWEU.

Middel 3:

Schending van de artikelen 5, lid 3, en 14, lid 3, van verordening 2494/95, gelezen in samenhang met artikel 5 bis van besluit 1999/468 ⁽²⁾, door in artikel 4, lid 1, van verordening 93/2013 een andere procedure voor te schrijven dan de regelgevingsprocedure met toetsing zoals vereist onder verordening 2494/95.

Middel 4:

Schending van de artikelen 290 en 291 VWEU, gelezen in samenhang met verordening 182/2011 ⁽³⁾, door niet de procedure volgens artikel 290 VWEU of één van de procedures zoals voorgeschreven in verordening 182/2011 voor te schrijven bij de vaststelling en bijwerking van een handleiding.

⁽¹⁾ PB L 257, blz. 1.

⁽²⁾ Besluit van de Raad van 28 juni 1999 tot vaststelling van de voorwaarden voor de uitoefening van de aan de Commissie verleende uitvoeringsbevoegdheden (PB L 184, blz. 23).

⁽³⁾ Verordening (EU) nr. 182/2011 van het Europees Parlement en de Raad van 16 februari 2011 tot vaststelling van de algemene voorschriften en beginselen die van toepassing zijn op de wijze waarop de lidstaten de uitoefening van de uitvoeringsbevoegdheden door de Commissie controleren (PB L 55, blz. 13).

Beroep ingesteld op 29 april 2013 — Europese Commissie/Republiek Estland

(Zaak C-240/13)

(2013/C 189/21)

Procestaal: *Ests*

Partijen

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: O. Beynet, M. Heller en L. Naaber-Kivisoo)

Verwerende partij: Republiek Estland

Conclusies

— vaststellen dat de Republiek Estland de krachtens artikel 49, lid 1, van richtlijn 2009/72/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit en tot

intrekking van richtlijn 2003/54/EG ⁽¹⁾ op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen door niet de wettelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn om artikel 2, punt 21, artikel 9, leden 5, 7, en 12, artikel 10, lid 5, artikel 11, lid 1, eerste volzin, artikel 11, lid 5, sub a en b, artikel 16, leden 2 en 3, artikel 26, lid 2, sub c, tweede, vierde en vijfde volzin, artikel 36, artikel 37, lid 1, sub e, f, i, k, en p, artikel 37, lid 8, artikel 37, lid 10, tweede volzin, artikel 38, lid 3, artikel 40, lid 3 alsook bijlage 1, punt 1, sub a, vijfde streepje en bijlage 1, punt 1, sub d, f, i en j, in nationaal recht om te zetten, of door de Commissie in ieder geval niet in kennis te hebben gesteld van de vaststelling van de voor de omzetting van de richtlijn in nationaal recht vereiste wettelijke bepalingen;

— de Republiek Estland wegens niet-nakoming van de verplichting om de Commissie in kennis te stellen van de maatregelen om de richtlijn in nationaal recht om te zetten, overeenkomstig artikel 260, lid 3, VWEU veroordelen tot betaling van een dwangsom van 5 068,80 EUR per dag vanaf de dag van de uitspraak van het arrest door het Hof van justitie van de Europese Unie;

— de Republiek Estland verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De termijn voor omzetting van de richtlijn is op 3 maart 2011 verstreken.

⁽¹⁾ PB L 211, blz. 55.

Beroep ingesteld op 29 april 2013 — Europese Commissie/Republiek Estland

(Zaak C-241/13)

(2013/C 189/22)

Procestaal: *Ests*

Partijen

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: O. Beynet, M. Heller en L. Naaber-Kivisoo)

Verwerende partij: Republiek Estland

Conclusies

— vaststellen dat de Republiek Estland de krachtens artikel 54, lid 1, van richtlijn 2009/73/EG ⁽¹⁾ van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor aardgas en tot intrekking van richtlijn 2003/55/EG op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen door niet de wettelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn om artikel 2, punten 10, 20 en 22, artikel 3, leden 3 en 4, artikel 7, lid 3, artikel 9, leden 5, 7 en 12, artikel 10, lid 5, artikel 11, lid 5, sub a